



Arrest

nr. 62 746 van 1 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER loco advocaat D. SOUDANT en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 17 oktober 2010 het Rijk binnen en diende op 19 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 26 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, moslim te zijn en van etnische afkomst half Tigray en half Oromo te zijn. U bent geboren op 18 oktober 1970 in Alamata.

Zeven tot acht maanden vóór de verkiezingen van 15 mei 2005 (Genbot 7, 1997 Ethiopische Kalender (hierna EK)) werd u sympathisant van de politieke partij Kinijit. Vanaf zes maanden vóór deze verkiezingen begon u mensen te mobiliseren om te stemmen voor Kinijit en diens kandidaat Abahaba Ahmed. Na de verkiezingen organiseerde u een protest met als bedoeling geweld uit te lokken

tegen het resultaat van de verkiezingen. Tijdens de protesten die vier dagen duurden, moedigde u de deelnemers verder aan vanuit de achterhoede. Zes dagen na het protest werd u gearresteerd en werd u beschuldigd van het trachten op te blazen van het oliedepot in de stad. Men sloot u op in het militair kamp 'Awash Arba' en u bleef er tot 7 oktober 2005 (Maskaram 27, 1998 EK) vastzitten. De daaropvolgende vijf jaren werd u bijna wekelijks gearresteerd en gedurende één tot twee dagen vastgehouden. Bij elke arrestatie moest u smeergeld betalen opdat ze u zouden vrijlaten. Op 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 EK) werden Abahaba Ahmed en zijn broer Yahiya Amemed doodgeschoten omwille van een bomaanslag die Abahaba Ahmed pleegde. Suleman, de bewaker van uw kantoor en een familielid van Abahaba Ahmed, zei echter tegen u dat Abahaba Ahmed en zijn broer stierven "omwille van u" en dat de overheid u zocht omdat Abahaba Ahmed met uw hulp de politieke partij 'ANRDF' zou opgericht hebben. Hierop ging u naar huis, maar op vijftig meter van uw woning werd u onder vuur genomen door de nationale en de lokale politie. U ging liggen, vluchtte te voet weg en na een achtervolging door de politie van zeven kilometer kon u zich uiteindelijk verschuilen in het nabijgelegen nationale park. Op 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 E.K.) verliet u Ethiopië en vluchtte u naar Khartoem (Soedan) en op 23 juli 2010 (Hamle 16, 2002 E.K.) reisde u verder naar Libië. Vandaar vertrok u op 10 oktober 2010 (Maskaram 30, 2003 EK) per boot naar België. Op 19 oktober 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid wegens uw activiteiten voor Kinijit en de door hen beweerde betrokkenheid bij een bomaanslag op 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 EK), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde betrokkenheid bij de partij Kinijit en bij uw rol in het geweld in de nasleep van de verkiezingen in Awash.

U verklaarde dat u zeven tot acht maanden vóór de verkiezingen van 15 mei 2005 (Genbot 7, 1997 EK) sympathisant werd van de politieke partij Kinijit. Verder gaf u aan dat u vanaf zes maanden vóór deze verkiezingen begon met mensen te mobiliseren om te stemmen voor Kinijit en diens kandidaat Abahaba Ahmed (gehoor CGVS, p.5 en p.7). Toen u gevraagd werd waarom u sympathisant van Kinijit werd en geen lid, gaf u aan dat u geen politiek partijleider wenste te worden (gehoor CGVS, p.8). U gaf echter ook aan dat u een hoofdrolspeler voor Kinijit was in de regio (gehoor CGVS, p.5). Toen u erop gewezen werd dat u zélf aanhaalde dat u populair was in de regio en dat u een hoofdrolspeler voor Kinijit was en u hierop opnieuw gevraagd werd waarom u dan geen lid van de partij werd, gaf u aan dat u als arts geen lid wilde worden van een politieke partij, want dat dit negatieve gevolgen heeft (gehoor CGVS, p.8). Deze bewering houdt echter geen steek aangezien u toch beweerde wél een hoofdrolspeler voor Kinijit te zijn én actief mensen mobiliseerde om te stemmen voor Kinijit. Verder gaf u aan dat u nooit naar meetings van Kinijit ging, omdat u nooit werd uitgenodigd (gehoor CGVS, p.9). Toen u verder gevraagd werd of u – buiten Abahaba – nog andere prominente leden van Kinijit uit 'uw' Afar regio kon opnoemen, kon u buiten 'Hassan Abro' niemand anders noemen (gehoor CGVS, p.9) hetgeen uiterst merkwaardig is gezien uw rol van hoofdrolspeler. Toen u erop gewezen werd dat de partij Kinijit een coalitie was van andere partijen en toen u gevraagd werd om deze partijen te benoemen, kwam u – na lang nadenken – niet verder dat AEUP (gehoor CGVS, p.9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de partij Kinijit een coalitie is die uit vier politieke partijen bestaat.

Bovenstaande veelvuldige en grove onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen - betreffende het feit dat u een hoofdrolspeler was voor Kinijit en dat u actief mensen mobiliseerde om te stemmen voor Kinijit - en bijgevolg de vervolging die u omwille van de door u beweerde band met Kinijit onderging.

Vervolgens kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen betreffende de vervolging die u tussen (Maskaram 27, 1998 EK) 7 oktober 2005 en 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 EK) zou hebben ondergaan.

U verklaarde dat u tussen 7 oktober 2005 (Maskaram 27, 1998 EK) en 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 EK) constant geïntimideerd werd. U preciseerde door te stellen dat u elke week tot tweemaal per

maand voor één à twee dagen werd opgesloten en dat u elke keer smeergeld moest betalen opdat ze u vrijlieten (gehoor CGVS, p.14). Toen u hierop gevraagd werd of u er niet aan dacht om elders in Ethiopië te gaan wonen, gaf u aan dat u er nooit aan dacht, omdat u bij uw vrijlating op 7 oktober 2005 (Maskaram 27, 1998 EK) de voorwaarde ondertekende dat u de Afar regio niet zou verlaten. U gaf aan dat u uw regio nooit trachtte te verlaten (gehoor CGVS, p.14-15). Van iemand die daadwerkelijk zulke aanvallen gedurende jaren zou hebben ondergaan, kan men verwachten dat hij er op zijn minst aan denkt om de regio waarin hij problemen kende te verlaten, temeer dat Afar niet eens de regio van afkomst is (gehoor CGVS, p.2-3). Toen u gevraagd werd of u er in deze periode niet aan dacht om Ethiopië te ontvluchten, gaf u aan dat u geen enkele interesse had om uw land te verlaten. Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg of u probeerde om iets aan de situatie te veranderen, begreep u niet over welke situatie de dossierbehandelaar het had. Toen u erop gewezen werd dat u zopas verklaarde dat u elke week tot tweemaal per maand voor één à twee dagen werd opgesloten en dat u elke keer smeergeld moest betalen opdat ze u vrijlieten, vroeg u zich af waar u zou moeten klagen. U ging ook nooit naar een advocaat en dacht er nooit aan om naar een organisatie te gaan die opkomt voor de bescherming van mensenrechten (gehoor CGVS, p.15). De vaststelling dat u dergelijke aanvallen en afpersing gedurende vijf jaar zou hebben ondergaan zonder enig initiatief te hebben ondernomen om te trachten hieraan iets te doen is niet overtuigend. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u in deze periode onder andere werkzaam was bij het Internationale Rode Kruis en men kan verwachten dat iemand die werkzaam is in dit milieu op de hoogte is van het bestaan van organisaties die opkomen voor de bescherming van mensenrechten (gehoor CGVS, p.3). Dat u er niet eens aan dacht om zulke organisatie te contacteren, ondermijnt verder de doorleefdheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens kunnen bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat de overheid u - onterecht - zou beschuldigen van het helpen van Abahaba Ahmed bij de oprichting van de politieke partij 'ANRDF' en het plegen van de bomaanslag op 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 EK).

Zo blijkt dat uw kennis betreffende de politieke situatie in Ethiopië rond de periode dat u het land verliet zéér summier is. Toen de dossierbehandelaar u vroeg wanneer voor het laatst verkiezingen gehouden werden in Ethiopië, gaf u aan dat u het niet wist, omdat u het land verlaten had. U gaf verder aan dat de verkiezingen normaal om de vijf jaar plaatshebben en dat het kon dat ze tussen 8 juni 2010 en 5 september 2010 (in Sene, Hamle of Nahase 2002 EK) gehouden werden (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de verkiezingen reeds op 23 mei 2010 gehouden werden. Dat u als zelfverklaarde hoofdrolspeler en actief campagnevoerder voor Kinijit bij de verkiezingen van 15 mei 2005 (Genbot 7, 1997 EK) niet op de hoogte bent van zulke belangrijke gebeurtenis in Ethiopië is des te opmerkelijker daar u pas op 28 mei 2010 (Genbot 20, 2002 E.K.) Ethiopië verliet (gehoor CGVS, p.7). Toen u verder gevraagd werd of de partij Kinijit bij deze verkiezingen opkwam, gaf u aan dat u het niet wist, dat u de afgelopen vijf jaar niet meer aan politiek deed, maar dat Abahaba Ahmed een nieuwe partij had opgericht, namelijk ANRDF: 'Afar National Revolutionary Democratic Party' of 'Front' of zoiets (gehoor CGVS, p.7). Toen de dossierbehandelaar u verder vroeg welke partijen er opkwamen bij de verkiezingen in 2010 (2002 EK), gaf u aan dat u niet aan politieke activiteiten mocht deelnemen, maar dat u via Abahaba Ahmed van de partij ANRDF hoorde. Toen u verder gevraagd werd of ANRDF deelnam aan de verkiezingen in 2010 (2002 EK), ontweek u de vraag door te stellen dat u het land verlaten had vóór de verkiezingen. Toen u daarop gevraagd werd of ANRDF op de lijst van partijen die mochten deelnemen aan de verkiezingen in 2010 (2002 EK) stond, gaf u aan dat u het niet wist. Evenmin wist u wat het symbool van de partij was. Toen u gevraagd werd om enkele leden van de partij te noemen, gaf u aan dat u er niets van kent (gehoor CGVS, p.8). Dat u via Suleman, de bewaker van uw kantoor en een familielid van Abahaba Ahmed, vernomen zou hebben dat de overheid zei dat u Abahaba Ahmed hielp bij de oprichting van de politieke partij 'ANRDF' (gehoor CGVS, p.16), is louter speculatief. Verder gaf u aan dat Suleman, de bewaker van uw kantoor en een familielid van Abahaba Ahmed, zei dat Abahaba Ahmed en zijn broer Yahiya Amemed werden doodgeschoten omwille van een bomaanslag die Abahaba Ahmed pleegde, dat de overheid u zocht en dat u de oorzaak van de dood van Abahaba Ahmed en Yahiya Amemed was. Toen u gevraagd werd waarom Suleman dat zou zeggen, gaf u aan dat u het niet kon zeggen. Later gaf u aan dat het voor u onduidelijk was waarom Suleman zei dat Abahaba Ahmed en Yahiya Amemed stierven omwille van u (gehoor CGVS, p.16-17). Uit bovenstaande blijkt dat u geen enkele objectieve reden kunt aanhalen waarom Suleman of de overheid u zouden verdenken van het helpen van Abahaba Ahmed bij de oprichting van de politieke partij 'ANRDF' of verantwoordelijkheid bij de dood van Abahaba Ahmed en Yahiya Amemed.

Bovenstaande vage en speculatieve verklaringen ondermijnen in verdere mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde opleidingscertificaten, tewerkstellingsattesten en werkgerelateerde brieven, schetsen slechts een beeld van uw professionele carrière, welke niet in twijfel getrokken wordt, maar die verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept inzake de "WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS" de "schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet" en inzake de "WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS" de "schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en artikel 62 Vreemdelingenwet" in.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaarde Ethiopië te hebben ontvlucht omdat hij er vervolgd werd omwille van zijn politieke activiteiten voor de Kinijit-partij en ervan verdacht werd betrokken te zijn bij een poging om een oliedepot op te blazen en bij de oprichting van de politieke partij ANRDF. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker zijn voorgehouden politiek profiel niet aannemelijk maakt omwille van talrijke vaagheden en onwetendheden in zijn verklaringen, en evenmin kan overtuigen dat verzoeker ondanks zijn problemen dermate lang verbeidde om Ethiopië te verlaten.

3.2. Volgens verzoeker "staat het buiten kijf dat het CGVS in de bestreden beslissing het door verzoeker gelopen risico voor vervolgingen niet ernstig heeft onderzocht, laat staan heeft onderschat." Verzoeker verwijt de commissaris-generaal dat hij zijn motivering baseert "niet zo zeer op een diepe analyse van het gegrond karakter van de vrees van verzoeker in de zin van de Vluchtelingenconventie, doch eerder in het zoeken van eventuele onnauwkeurigheden of onduidelijkheden in het relaas van verzoeker" en "het asielrelaas van verzoeker en de aangeklaagde situatie in Ethiopië niet heeft geconfronteerd met de beschikbare informatie over de situatie in Ethiopië op het vlak van mensenrechtenschendingen, vrije meningsuiting en de intimidaties van het regime ten aanzien van politieke opposenten."

3.2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet ernstig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. Evenmin toont verzoeker aan dat op de commissaris-generaal de wettelijke plicht rust de asielaanvrager ter verhoor te confronteren met de algemene situatie in het land van herkomst, laat staan dat dit de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas zou kunnen vitiëren.

3.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legde bij het CGVS geen opleidingscertificaten, tewerkstellingsattesten en werkgerelateerde brieven neer. Ter terechtzitting legt hij een originele identiteitskaart neer zonder toelichten waarom dit niet eerder kon neergelegd worden of hoe hij intussen aan dit stuk geraakte. Dit klemmt te meer nu bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS meermaals werd gewezen op het belang van het neerleggen van identiteitsdocumenten en verzoeker verklaarde *“Hij zond me wat hij in mijn huis vond. Ik ben dankbaar dat ik dit kreeg. Mijn huis werd drie maal doorzocht”* doch *“Ik heb geen details”* en *“Al deze zaken liet ik thuis. Ze kunnen meegenomen zijn door de overheid. Een vriend van me zond me dit. Hij dacht misschien dat deze belangrijker waren”* (gehoorverslag cgvs, p.10). Bovendien beweert verzoeker dat hij *“een paspoort”* had maar *“liet het thuis”* zodat zijn voorgehouden illegale reisweg evenmin kan overtuigen. Indien verzoeker verschillende Afrikaanse landen doorreisde alvorens per boot naar Europa te reizen voor *“4800 USD van Khartoum tot hier”* (gehoorverslag CGVS, p. 11), kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker deze reis uitvoerig kan toelichten, wat klaarblijkelijk niet het geval is nu verzoeker zelfs niet wist in welk Europees land hij arriveerde. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven, zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen. Verzoeker toont evenmin aan wanneer hij zijn land verliet en in Europa aankwam.

3.4. Verzoeker tracht zijn onwetendheden inzake de Ethiopische politiek en de politieke partijen waarbij hij betrokken was, te verschonen doordat hij *“slechts vrijwilliger”* en *“enkel sympathisant was van de Kinijit partij en dus weinig aan politiek deed tijdens de laatste 5 jaar alvorens zijn vertrek”*. Verzoeker meent dat hij *“op de meerderheid van de vragen over de partij heeft kunnen antwoorden en dit hoewel hij geen lid van de partij was doch enkel sympathisant”* en argumenteert dat het *“niet abnormaal [is] dat hij niet veel details kan geven”*.

3.4.1.1. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn profiel wijzigt naarmate doorgevraagd wordt. Waar verzoeker in het verzoekschrift zijn politiek activisme minimaliseert dit immers geheel in strijd is met het politiek profiel

dat hij voorhiel tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal en dat net de aanleiding was van zijn moeilijkheden in Ethiopië die aanleiding gaven tot zijn vlucht. Verzoeker verklaarde dat hij *“was een hoofdrolspeler voor Kinijit”* en *“deelnam in het mobiliseren van mensen om te stemmen voor Kinijit. Ik deed dit gedurende ongeveer 6 maanden voor de verkiezingen”*. Hij zou besloten hebben om zich politiek te engageren omdat *“het land wilde verandering”* en hij *“was populair in dat gebied en de kandidaat was mijn beste vriend en ik dacht dat hij veel kon bijdragen. Daarom voerde ik veel campagne”* (gehoorverslag CGVS, p.5). Van iemand met dergelijk overtuigd en weloverwogen politiek engagement kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een grondige kennis heeft van de Ethiopische politiek, in het bijzonder van de partij waarvoor hij zich engageerde. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker zelfs niet weet dat er in mei 2010 verkiezingen plaatsvonden in Ethiopië. Dat verzoeker als beweerd politiek opposant in het verzoekschrift aanklaagt dat *“deze verkiezingen als een klucht beschouwd”* werden en *“geen vrije verkiezingen”* waren, kan zijn onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor de vaststellingen dat hij geen prominente leden kent van de partij waarvoor hij zich engageerde, noch weet uit welke partijen deze coalitie is samengesteld en zelfs niet weet of de Kinijit-partij thans überhaupt nog bestaat (gehoorverslag CGVS, p.8), en evenmin de ANRDF-partij kan toelichten waarvan hij ervan verdacht werd deze mee te hebben opgericht. Dat verzoeker aldus in het verzoekschrift zelf ontkent dat hij een voorname politieke rol zou hebben gespeeld bevestigt de ongeloofwaardigheid van het politiek profiel dat hij voorhiel op het Commissariaat-generaal. Zijn hierop gebaseerde vluchtmotieven kunnen dan ook bezwaarlijk overtuigen.

3.5. Verzoekers asielrelaas is fundamenteel in strijd met zijn levensloop en zijn professionele loopbaan. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers argument dat hij *“omwille van zijn functie als lid van het gezondheidspersoneel van het ICRC”* geen politieke functie mocht bekleden strijdig is met zijn bewering dat hij zich net engageerde als politiek opposant omwille van zijn bekendheid en populariteit (gehoorverslag CGVS, p. 3). Noch toont hij aan hoe hij ongemoeid voor het ICRC kon werken wanneer hij wekelijks twee dagen in de gevangenis werd gezet en dit gedurende vijf jaar (CGVS-verhoor p.15). Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij stelt niettemin de voortdurende bedreigingen, arrestaties en vrees om geëxecuteerd te worden zijn regio niet eerder te hebben verlaten omdat hij in *“Ethiopie zijn familie en een goede job had. Alles verlaten om naar een ander land te gaan was dus niet vanzelfsprekend. Verzoeker wist toen ook dat alleen een klein aantal vluchteling veilig terechtkomen in een land waar zij asiel kunnen aanvragen. De meesten onder hen slagen er niet in en verliezen hierdoor soms hun leven. Daarom heeft verzoeker pas voor de vlucht geopteerd toen hij echt niet anders kon, m.a.w. vanaf het ogenblik dat het voor hem levensgevaarlijk was geworden. Het is ook zo dat de partij aan de macht het hele land controleert. Er waren dus voor verzoeker geen interne vluchtalternatieven.”* Verzoekers toelichtingen kunnen slechts het verzonnen karakter van zijn verklaringen versterken. Immers indien dergelijke zware intimidatie waarachtig zou zijn, kan niet worden aangenomen dat verzoeker niet minstens zou getracht hebben een oplossing te zoeken binnen zijn sociale en politieke omgeving. Verzoeker blijft bij boutte incoherente beweringen die niet waarachtig worden gemaakt. Zijn professionele leven staat haaks op zijn asielrelaas en zijn beweerde nood aan internationale bescherming.

3.6. Waar verzoeker verder in het verzoekschrift verwijst naar het *“Algemeen ambtsbericht Ethiopië/december 2010”*, en politieke opposanten als dhr. S. A. en mevr. B. M. benadrukt de Raad dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker beperkt zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006. Waar verzoeker argumenteert dat hij *“niet teruggestuurd kan worden naar zijn land van herkomst zonder blootgesteld te worden aan zware mensenrechtenschendingen”* benadrukt de Raad dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK